

Ifjúsági tábor Ágasváron

A készülődés Ágasvárra már jó néhány nappal az indulás előtt elkezdődött. Ez főleg az időjárás-jelentés rendszeres megtekintésében és a csomagolásban merült ki. Aigner Szilárd kétértelmű mondataiból sajnos nem sokat tudtunk kihámozni, de végül nem volt okunk panaszra, ami az időjárást illette. Nagy szerencsénkre esténként végig tiszta, derült időnk volt. A csomagolással kapcsolatos probléma egyetlen kérdésben fogalmazható meg: „Mit ne vigyek el, hogy beleférjek a táskába?” Mire sikerült ezt a problémát is megoldani, eljött a várva várt indulás napja. A vonat a Keleti pályaudvarról röpké másfél óra alatt ért le Pásztóra, ahonnan különbusszal mentünk Mátraszentistvániig. A csomagok cipelésével innen már nem volt gondunk, mivel azokat autóval felszállították Ágasvárra. Nekünk pedig már csak egy mindössze 50 perces gyaloglást kellett teljesíteni, mire megpillanthattuk a menedékházat. Bátran mondhatjuk, hogy ez a kellemes erdei séta minden városi embert jóleső fáradtsággal tölthet el. A sorsátorra kifüggesztett Magyar Csillagászati Egyesület felirat jelezte, hogy most egy héti „miénk” Ágasvár. Talán azért is volt szükség erre a feliratra, hogy a turisták ne ijedjenek meg attól a sok, szép, állványra szerelt távcsőtől.

Megérkezésünk után Mizser Attila, az MCSE főtitkára rövid eligazítást tartott vendéglátóinkkal együtt, amelyből többek között megtudhattuk, hogy ne elessük Jenő-két, az ágasvári vaddisznót. Ezután ki-ki elfoglalta szállását, a „füvesek” a sátraikat, a „házasok” a szobáikat. Ekkor mindenki megismerkedhetett szobatársaival, akikkel az elkövetkezendő hetet töltötte. Majd meghallgattuk az első előadást, amely a távcsövekről szólt.

Az előadások, amelyek színesítették az ott lévők ismereteit, rendszeresek voltak végig a tábor alatt. Naponta általában két-három előadáson vehettünk részt, amelyek természetesen fakultatívak voltak. Páran – akik ilyet még nem láttak – elámultak a réten felállított Dobson „fény-ágyú” láttán. Ebbe később bele is nézhettünk, és nyugodt szívvel mondhatjuk, hogy igazán nem okozott csalódást.

Az első este az égen fehér sávként húzódó, horizonttól horizontig hömpölygő Tejút látványa ejtett ámulatba minket. Ezen az estén voltak, akik a csillagképekkel ismerkedtek, míg mások már ekkor elkezdték a komoly észleléseket. Nagyon sok olyan objektumot láttunk, amelyeket városi körülmények között szinte lehetetlenség észlelni, a fényszennyezés miatt. Itt, a zavaró fényektől mentes Mátrában, mindenki az érdeklődési körének megfelelő objektumokat észlelhetett, tanulmányozhatott. Így a változósok változóháltak, akik a kettősöket szerették volna tanulmányozni, azok ezt is meglelheték, akik meteorozásra vágytak, meteorozhattak, ha pedig valaki csak az égbolttal kívánt megismerkedni, annak is remek alkalmat kínáltak a csodálatosan tiszta éjszakák. Ezek az észlelések általában nagyon jó hangulatban teltek, és a kevésbé tapasztaltabb távcsövezőknek készségesen segítettek az észlelésben jártasabb amatőrtársak. A vállalkozó szelleműek kint aludtak hálósákban a réten, még jobban barátkozva az éggel és a természettel. Néhányan a „házasok” közül mindennaposá tették a kint alvást. Sokan képeztek éjszaka felmászni az Ágasvár csúcsára, majd a túrát a Newton-szikláig folytatták. A fáradtságért cserében pedig megnézheték a napfelkeltét. Csodálatos volt látni, amikor a hegyek még csak szürke árnyak a sötétben, mintha csak mi lennénk ott, mintha érintetlen táj lenne előttünk, és egyszer csak felbukkan a Nap. Csodaszép.

Napközben voltak, akik nagyokat túráztak, de olyanok is, akik egyszerűen csak az éjszaka fáradalmait próbálták kipihenni. A túrázók több célpont közül is választhattak. Elsétálhattak a Newton-sziklához, a Vándor-forráshoz, a „Foton-rétre”, vagy csak egyszerűen lesétálhattak Mátraszentistvánba, ahol a Vidróczki csárdában frissültek fel.

Két nagyobb közös kiránduláson is részt vehettünk. Először Egerbe látogattunk el, majd Piskés-tetőre. Az Egerbe tett kirándulás fő célpontja a Csillagászati Múzeum meglátogatása volt. Érdekes volt látni, hogy a csillagászok milyen körülmények között és milyen műszerekkel dolgoztak. Ezeknek a távcsöveknek a többsége fából készült, tükrük pedig fémből, így fényvisszaverő képességük lényegesen rosszabb volt a mai távcsövekenél. Megnéztük a kupolát és a sötétkamrát is. Ezután ki-ki kedve szerint szervezte a programját. Páran beültek a rég nem látott McDonald’s-ba, míg mások megrohmozták a legközelebbi újságárust, beszerelve néhány friss lapot. Akadtak, akik az egri várat látogatták meg, míg egy-két ember a Minaret megmászására vállalkozott (nem tériszonyosok!). Voltak azonban, akik a strandon próbálták meg túlélni a nagy meleget. A visszaúton szinte mindenki aludt vagy pihent.

A másik közös kirándulás célpontja Piskés-tető volt. Mindenki meglegedésére odafelé a helyi buszjáráttal mentünk, kihagyva a hegynek felfelé vezető turistautat. Először a kisebb Schmidt-távcsövet néztük meg, amiről igen élvezetes előadást tartott Sárnecky Krisztián. Majd Magyarország legnagyobb távcsövében gyönyörködhetünk, aminek láttán mindenkinek tátva maradt a szája. Miközben ezekről a távcsövekről szóló előadásokat hallgattuk, azt kívántuk, és úgy gondoljuk, ezzel nem vagyunk egyedül, bárcsak egyszer ezeken a távcsöveken keresztül nézhetnénk meg az égbolt egy részletét. A visszaútat már gyalog tettük meg, de az idő gyorsan eltelt a táborig, mivel még mindig a látottak hatása alatt voltunk.

Csütörtökön, mintegy zárásként, egy csillagászati vetélkedőn vehettünk részt. A vetélkedő első feladata egy totó kitöltése volt, majd egy akadályverseny következett. Az akadályverseny végére mindenki kimerült, mivel a tábor-ágasvári hegycsúcs–Newton szikla–Foton-rét–tábor útvonalat kellett bejárnia a hat csapatnak. Az út mellett különböző színű papírfecniket szórtak szét a szervezők. A papírokon található információkat összerakva egy fogalmat kellett kitalálni, majd az állomáshelyeken újabb kérdéseket tettek fel. Utolsó megmérettetés gyanánt a csillagképek mitológiai történetét kellett előadni. Itt minden történet sajátos értelmezést kapott, egytől-egyig nagyon szórakoztatóak voltak. Az eredményhirdetés előtt Jenőke, a vaddisznó is tiszteletét tette az erdő fái között, mintegy elköszönésként. A díjak kiosztása után, búcsúzásként az úrdiszko következett, ami egy zenés diavetítést foglalt magában. A vetítés középpontjában Ágasvár állt, amiről csodálatos képeket láthattunk.

Másnap az ébresztés egy órával korábbra esett, a csomagolás miatt. Reggeli után még egy közös csoportkép készült a tábor résztvevőiről, majd ezután búcsút véve Ágasvártól elindultunk. Visszafelé szintén Mátraszentistvánig mentünk, ahonnan busszal Pásztóra érkeztünk. Pásztóról vonattal délre értünk a Keleti pályaudvarra. A visszaút a fáradság ellenére vidáman telt el. Talán a jó hangulattal jellemezhetnénk leginkább Ágasvárat. Egy fantasztikus, vidám hét, távol a város zavaró hatásaitól. Reméljük jövőre ilyenkor mindenkit viszont fogunk látni Ágasváron. Addig is mindenkinek csillagos jó éjszakákat kívánunk.